Катя Алвес

Клубът на мъфините

Момичетата се развихрят

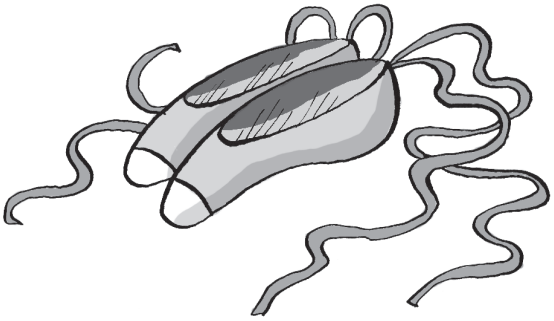

Лин е много стеснителна и много послушна. Макар че е свръхалергична към цигулки, никога не би избягала от урок по музика (освен ако не се е случило нещо извънредно и клубът има нужда от нейните гениални идеи).

Таматам всъщност се казва Тамара и е доста дръзка (почти винаги). Освен това може да жонглира с почти всичко, което ѝ попадне в ръцете (дори с праскови!). Това няма как да се избегне, защото Таматам иска да стане циркова артистка.

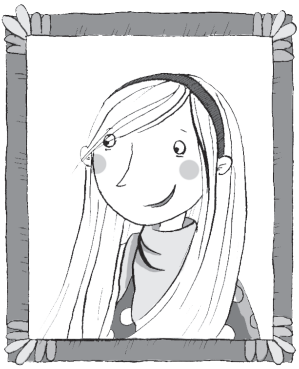

Миранда се интересува от много неща, но най-вече от мода. Например от светлозелени рокли, последен писък на модата. Не обича уроците по балет и строгите детегледачки. Особено ако се казват Лея и вървят по петите ѝ.

Лулу е много добра по математика, а и по много други работи. Това е така, защото е прочела страшно много книги (поне така твърди тя). Между другото е прочела и три детски криминалета, което в определени ситуации може да се окаже много полезно...

Катя Алвес

Родена е през 1961 г. в град Коимбра, Португалия. Упражнявала е различни професии – работила е в книжарница, в библиотека, била е редактор в радиото. Днес тя живее със семейството си в Цюрих и пише детски романи, повести, радиопиеси. Много обича португалски оризови кексчета, за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Ели Брудер

Родена е през 1980 г. в областта Пфалц, Германия. От малка обича да рисува истории в картинки. След като завършва образованието си в Шотландия и Фрайбург, работи като илюстратор. Живее с мъжа си и цяла ферма с животни край езерото Ратцебург в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път опитала мъфини, които и до днес обича много.

Der Muffin-Club
Vier Freundinnen wirbeln los!
Autor: Katja Alves
Illustrations: Elli Bruder
© 2013 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
Through Anthea Agency

Клубът на мъфините
Момичетата се развихрят
© Издателство „Фют“, 2015
Илюстрации: Ели Брудер
Превод Милкана Клаус Делер

ISBN: 978-619-199-048-1

Катя Алвес

Клубът на мъфините

Момичетата се развихрят

Издателство „Фют“

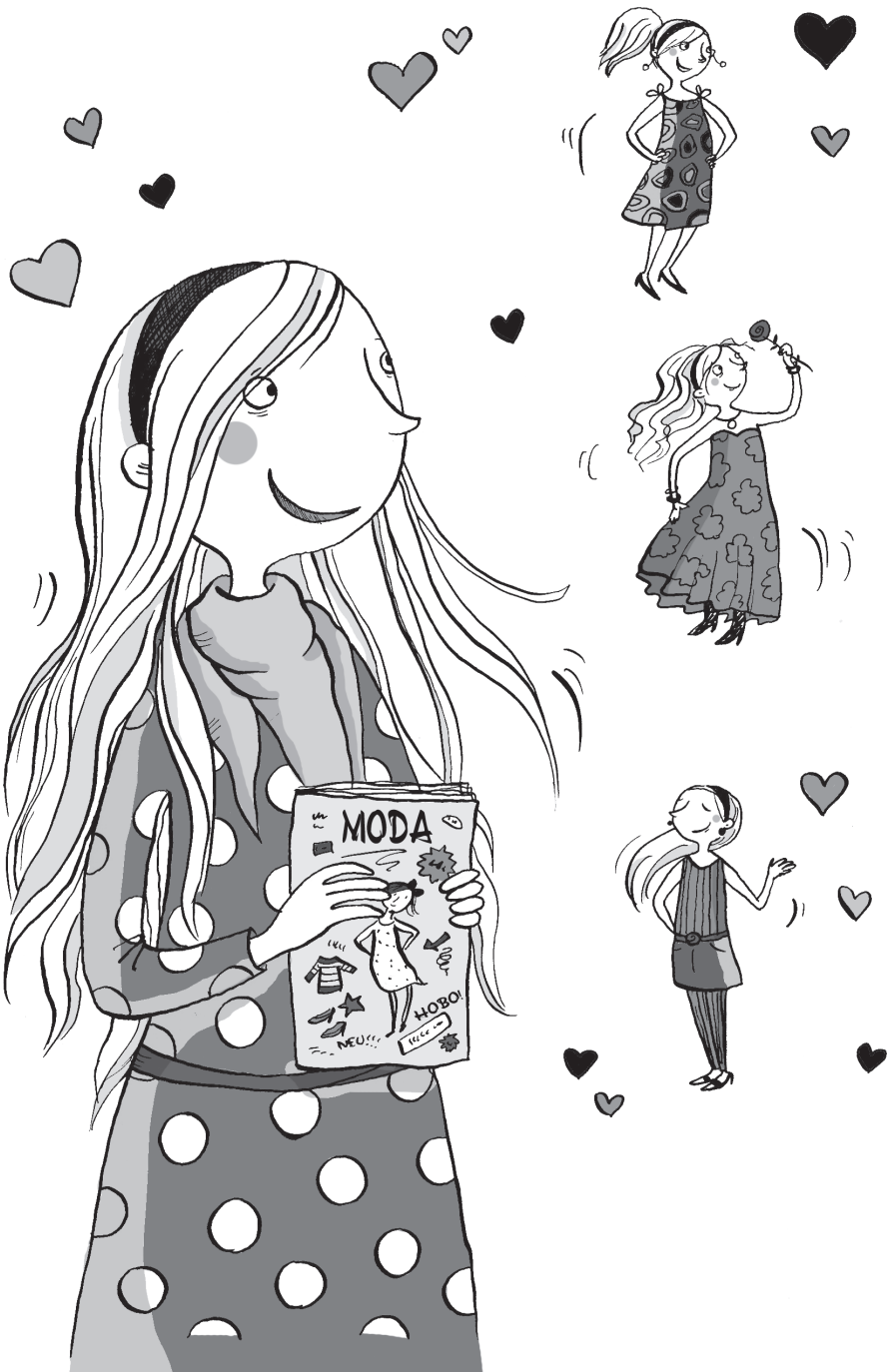
MODA
HOBO
NEU!!!

Аз и Клубът на мъфините

Защо за момичетата е напълно неподходящо да носят лента за глава? Ще ви кажа – защото изглежда **супертъпо**! Между другото, казвам се Миранда-Магдалена Мюлер. Поне засега. Веднага след като стана световноизвестна модна дизайнерка (значи съвсем скоро), на секундата ще се преименувам на Миранда Милър. Или на Шанел Милър. Това звучи още по-добре от Миранда Милър.

Таматам казва, че никога няма да си промени името. „Таматам“ било много подходящо име за циркова артистка. Тя може да жонглира и да пие лимонада, без да преглъща, но това не е толкова важно. Защото

всъщност тук става повече въпрос за мен, отколкото за Таматам. Тя е важна дотолкова, доколкото е част от **Клуба на мъфините**. Също като мен, Лин и Лулу. Идеята за балетния костюм беше нейна. Пълен провал, трябваше да го предвидя. Защото, както може би сте забелязали, аз съм тази, която разбира от мода. Но за балета и за балетния костюм ще разкажа малко по-късно.

Клуба на мъфините основахме малко преди последния училищен празник, когато госпожа Шнайдевинд, нашата учителка, събра мен, Таматам, Лин и Лулу в една група за правене на сладкиши. В началото това ни се стори тъпо (особено на мен), но след това ни стана забавно. А после се случи историята с Лин и Клубът на мъфините трябваше да разреши първия си случай.

Но за всичко това, стига да искате, можете да прочетете в историята на Лулу. Важното е, че ние сега сме

Клубът на мъфините и че взаимно си помагаме. Всички за една и така нататък. Имаме си и тайни думички за нас: УНД. Никой освен нас не знае какво означава това. (И баща ми не можа да го разгадае. Помисли си, че става дума за една швейцарска банка). УНД означава умни, находчиви и **сладки**. Всъщност не, не сладки, а досетливи, но на мен лично сладки ми харесва повече.

Преди клубовете ми се струваха направо тъпи. Заради мама, защото тя е в един ужасно скучен женски клуб. Казва се Фърст Инглиш Лейдис Клуб или нещо подобно. В него се събират жени, които искат да си говорят на английски, каза мама. Освен това тя твърди, че английският е много изтънчен и много труден език. Сама си е виновна. Можеха да си говорят и на немски.

Майка ми ходи обаче и в други клубове, например в клуб по тенис и в клуб по йога.

Понякога ходи и при господин Льохлайн. Това не е клуб, а един човек, на когото мама разказва разни неща. Терапевт, ако правилно съм разбрала. Той винаги дава на мама съвети, които обаче не са много добри. Например ѝ казал, че за децата било добре да прекарват повече време с други деца. След това на мама ѝ хрумна глупавата **идея с балета** и тя даже я сподели с майката на Инес. И така всичко стана още по-лошо. Особено когато се появиха досадниците Пино и Паул. Следвате ли мисълта ми? Може би трябва да разказвам подред. Добре!

Но първо ще си взема един малинов бонбон.

До след малко!

Задават се неприятности

Всичко започна в една съвсем обикновена неделна вечер. Мама седеше, изпъната като струна на постелката си за йога, и говореше с някого по телефона. Вероятно с някоя приятелка от Инглиш клуба. На мен ми беше скучно. Нямах какво друго да правя, освен да разтребя стаята си, но това ми се видя **уморително**. Затова прелиствах едно от модните списания на мама, като ограждах с молив всички неща, които исках да получа (само теоретично – на практика никога не ги

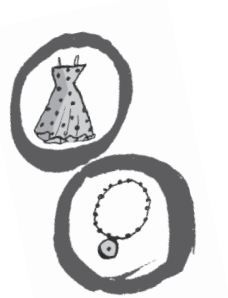

получавах). Дали тази елегантна рокля на светлозелени квадратчета я има и в детски размери? Непременно трябва да разбера. Но беше малко вероятно да я има. Животът просто е несправедлив.

А като капак на всичко и досадната Лея ей сега ще се прибере от свободния си уикенд и ще ми напомни за неподредената стая. Вече я чувах как ме командори: „Миранда, веднага вдигни от пода обвивките от бонбони! След това си приготви нещата за училище... **И не се бави!** По-бързо, ако обичаш, моля!“

Таматам, Лин и Лулу имат късмет, че си нямат досадница като Лея. Тя е моята детегледачка. Иска да стане детска учителка (скучно!), но първо трябва да стажува. Това означава, че трябва да се научи да се занимава с деца. А тя изобщо не се справя с тях. Прекалено строга е, дори мама

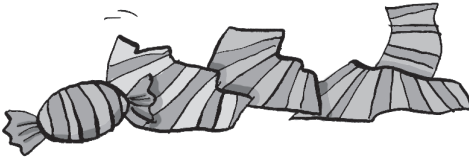

каза така. Но за съжаление не на
самата Лея, а на господин Льохлайн.
След което той ѝ беше обяснил,
че децата имат нужда от граници,
или някаква подобна **глупост**. А
после мама разказа това на татко
и аз чух всичко, защото подслушвах
на вратата. Аз мисля, че на Лея ѝ
трябват граници, и то такива,
които да спират желанието ѝ
постоянно да ме възпитава.

Чух как вратата в коридора се отвори.

– Здравей, Лея! – извика мама.

Тя междувременно беше свършила с разговорите по телефона и аз се настаних до нея.

– Първият **урок по балет** на Миранда е в сряда следобед. Дали ще може утре след училище да отидеш с нея в магазина за танцови аксесоари? Трябва ѝ подходящо облекло за балета, знаеш как е... – въздъхна майка ми.

– Аз обаче не искам да ходя на балет! – извиках аз. – Толкова е старомодно.

– Аз пък с удоволствие бих ходила балет – погледна ме с укор Лея. – Но...

– Точно така! – прекъснах я аз. – „Но!“ Балетът е старомоден!

– Чуй ме, Миранда-Магдалена! – майка ми строго ме гледаше. – Балетът е нещо добро за всяко момиче. Помисли за стойката си!

Нямаше никакъв смисъл да продължавам бунта. Когато мама ме нарича Миранда-Магдалена, е абсолютно безсмислено да ѝ се противоречи. На следващата сутрин Лея имаше силна настинка и не можеше да стане от леглото.

– Какво ще правим сега? – изпадна в паника мама. – Аз съм на йога, а на теб ти трябва балетен костюм.

– Ами... Мога след училище да ида и сама – предложих аз.

Така щях да имам възможност да се поогледам в търговския център. Сигурно хубавата зелена рокля я имаше там.

– Съвсем сама? – мама ме погледна със съмнение.

– Да! – извиках аз. – Мога!

– Добре – каза мама. – Радвам се,

че си толкова самостоятелна. Е, все пак скоро ще станеш на девет.

Аз кимнах, макар че на девет ставам едва догодина.

Отидох в стаята си и изрязах зелената рокля от списанието. Мама ми остави на бюрото три банкноти. Изведнъж усетих, че вече не съм толкова сигурна дали наистина искам да пазарувам сама. Ами ако ми откраднат парите?

И тогава ми хрумна **нещо страхотно**. Лулу. Лулу щеше да ми пази парите. Тя смяташе най-добре от нас, а ако ѝ откраднат парите, тя ще трябва да ми ги върне. Защото са ѝ ги откраднали на нея, а не на мен. Веднага трябваше да ѝ разкажа за идеята си.

